

zemědělského majetku a nepřesahují míry v místě obvyklé a pokud příjemci jsou se svojí výživou na dotčené požitky převážně odkázáni (selské výměnky).

Intencí tohoto předpisu je zamezení, aby daní rentovou a přírážkami k ní nebyly zatíženy a tak ztenčovány požitky, plynoucí z titulu výměnku příjemcům na ně svou výživou převážně odkázaným, pokud jsou poskytovány převážně z výtěžku postoupeného zemědělského majetku a v rozsahu, nepřesahujícím míru v místě obvyklou. Z doložky „selské výměnky“ jde najevo, že zákon tu má na mysli takovou míru výměnkářských dávek, jaké jsou podle místních zvyklostí poskytovány výměnkářům v selských usedlostech, t. j. v rolnických podnicích střední velikosti. Výměnkářské požitky, tuto míru překračující, zákon od rentové daně neosvobozuje zřejmě proto, že u takovýchto vyšších požitků není již odůvodněna snaha, aby z důvodů sociálních nebyl ztenčován pramen výživy, na nějž je výměnkář převážně odkázán. Poněvadž slovem „selský“ statek není označován rolnický podnik o ciferně pevné výměře vzdělávaných pozemků, nýbrž může tato výměra v hranicích mezi výměrou pozemků, jaká se vzdělává v podniku malorolnickém, na straně jedné a výměrou půdy, při níž zemědělský podnik nabývá na straně druhé již charakteru statku velkého, podle místních poměrů značně kolísati, není ovšem ani míra výměnku, spadajícího ještě pod ustanovení § 174, č. 13 zák. o př. d., ve všech případech veličinou pevnou, nýbrž může býti rozdílná podle velikosti postoupeného selského statku, z něhož je výměnek plněn. Dlužno proto při posuzování otázky, nepřesahuje-li výměnek míru v místě obvyklou, přihlídnouti k velikosti statku, na němž výměnek vázne. Srovnáním s mírou výměnků, poskytovaných obvykle v jiných místních selských statcích, jest určití, nepřesahuje-li selský výměnek, o jehož osvobození od rentové daně jde, poměrně ve srovnání velikosti statku, z něhož je plněn, s velikostí jiných výměnkem zatížených místních statků onu v místě obvyklou míru selského výměnku. Výměnkům, této objektivní míře odpovídajícím nebo jí nedosahujícím, přísluší za splnění ostatních předepsaných náležitostí daňové osvobození podle § 174, č. 13. zák. o př. d., i když je míra takového výměnku, hledíc k velikosti výměnkem zatíženého statku, poměrně vyšší, než by při rolnických usedlostech stejné velikosti a bonity byla míra výměnku v místě obvyklá.

Podle hořejších vývodů je však podle § 174, č. 13. cit. zák. pro zjištění, nepřesahuje-li výměnkářské dávky v konkrétním případě míru v místě obvyklou, rozhodnou skutečnost, zda tyto výměnkářské dávky nejsou poměrně vyšší, než je v místě obvyklá míra výměnkářských dávek, poskytovaných v selských statcích, ve srovnání s velikostí a bonitou statku, z něhož jsou výměnkářské dávky v konkrétním případě plněny. Nestačí tedy pouhý důkaz, že se v obci, kde leží výměnkem zatížený statek, ani v blízkém okolí výměnek v takové výši, jaká je u st-le, vůbec neposkytuje, ani neposkytoval, nýbrž je nutno zkoumati, zda výměnek st-lův nepřesahuje v místě obvyklou míru výměnků srovnáním poměrně výše výměnku st-lova s obvyklou výší výměnků, naskytujících se v obci V. nebo v tamním blízkém, event.

i širším okolí u selských statků stejné nebo poměrné velikosti a bonity jako je statek, z něhož je vybýván výměnek st-lův.

9502.

Poplatek listinný — z obchodní korespondence. Osvobození: Podmínečné osvobození od poplatků podle § 9, zák. č. 20/1864 nepřislouží obchodní korespondenci, která je spolupodepsána manželkou živnostníka neživnostnicí, třeba tato byla na podniku manželově kapitálově nebo činností zúčastněna.

9566.

Dědické dávky: Nárok státu na převodní poplatek z pozůstalostního majetku je založen již dědickým nápadem, nikoliv teprve skutečným přechodem majetkových součástí na dědice odevzdáním pozůstalosti a není tudíž ke vzniku povinnosti zaplatiti nemovitostní poplatek třeba knihovního převodu pozůstalostních nemovitostí na dědice, jemuž napadly. — II. Potvrzení poručenského neb opatrovnického soudu, že vyšetřil a uznal existenci a výši pohledávky vůči pozůstalosti uplatňované (§ 21, odst. 1, č. 7 min. nař. č. 397/1915 ř. z.), nepodléhá přezkoumání finančních úřadů co do věcné správnosti.

Praví-li § 21 cit. min. nař., že za věrohodný průkaz dluhů a břemen slouží potvrzení poručenského neb opatrovnického soudu, že vyšetřil a uznal existenci a výši pohledávky vůči pozůstalosti uplatněné, pak tím stanoví, že finanční úřad jest obsahem zmíněného potvrzení v otázce existence a výše pohledávky vázán, čili že není oprávněn tuto otázku samostatně zkoumati. Jestliže tudíž žal. úřad nepovažoval předložené potvrzení poručenského soudu z 5. června 1936 z toho důvodu za věrohodný průkaz pohledávky M. B. v částce 450.000 K, poněvadž je nepokládal za věcně správné, pak jeho stanovisko odporuje předpisu § 21 min. nař. č. 397/1915 ř. z.

Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud neuznalo pohledávku M. B. v částce 450.000 K za srážkovou položku, zrušiti podle § 7 zák. o nss. č. 164/1937 Šb., aniž bylo třeba obíratí se dalšími vývody stížnosti.

(Pokračování.)

ZE DNE

Předkládání arijských dokladů, resp. prohlášení při návrzích za zápisy ve veřejných knihách na základě listin, platně zřízených do 15. března 1939. Na dotaz, který notářská komora v Praze učinila v tomto směru, došel výnos ministerstva spravedlnosti z 28. května 1940, čís. 22.952/40-11, tohoto znění:

Podle § 12, odst. 2 nařízení o židovském majetku ze dne 21. června 1939 mají předpisy §§ 1, 2 a 4 zpětnou účinnost ode dne 15. března 1939. Protože § 4 cit. nařízení zakazuje židům, židovským podnikům a židovským osobním sdružením nabývatí nemovitostí a práv na nemovitostech, nemohou jmenované židovské subjekty od 15. března 1939 nabýti nemovitostí a práv na nemovitostech v případech, kdy pro nabýti příslušného práva má knihovní zápis význam konstitutivní, ani tehdy, když by se knihovní žádost, podaná po 15. březnu 1939, opírala o právní dispoice z doby před tímto dnem. Vzhledem k tomu třeba uznati, že knihovní praxe,

která i při žádosti, opřené o listiny z doby před 15. březnem 1939, vyžaduje dodržení §§ 7 a násl. druhého prováděcího výnosu ze dne 8. prosince 1939 aspoň co do osoby nabyvatele, je správná.

Pokud jde o otázku, zda na právní jednání řádně uzavřená před 15. březnem 1939 lze či nelze vztahovati ustanovení § 1 nařízení ze dne 21. června 1939, zda tedy je či není k takovým právním jednáním zapotřebí souhlasu podle § 2 nařízení a v důsledku toho zda by měly či neměly být pro knihovní zápisy opřené o taková jednání žádány prohlášení podle § 7, resp. průkaz podle § 9 druhého prováděcího výnosu ze dne 8. prosince 1939, není jednání s úřadem říšského protektora ještě uzavřeno a proto nemůže ministerstvo spravedlnosti vydati soudům poučení komorou žádané.

Označení notářských kanceláří. Bylo zjištěno, že někteří v místech, kde jsou notářské kanceláře dvě nebo více, užívají při označení své kanceláře toliko anonymního označení „notářství“ a své jméno buď neuvádějí vůbec, nebo jen způsobem nedostatečně výrazným, v důsledku čehož dochází k nežádoucím záměnám a nedorozuměním.

Notářská komora v Praze upozorňuje všechny pp. notáře svého obvodu, že jest nutno každou notářskou kancelář v místě, kde jest více než jedno notářství, označiti zřetelně jménem notáře tak, aby každému bylo hned na první pohled patrné, který z místních notářů má zde své úřední místnosti. —

Se zřetelem na osobní povahu notářského úřadu a ohledy soutěžní dlužno každou kancelář v takových místech označiti tabulkami obvyklé velikosti, jaké užívají notáři, advokáti nebo lékaři, v úpravě, odpovídající důstojnosti a vážnosti těchto povolání, s vyznačením notářova jména a úřadu, při čemž jméno nesmí být vyznačeno písmenami menšími než slovo „notář“ nebo „notářství“. Vedle tohoto povinného obsahu smí být připojeno jen vyznačení úředních hodin a po případě bližší označení, kde se kancelář nachází (I. patro, zadní budova nebo pod.). Samozřejmě musí být tabulky upraveny jazykově podle platných předpisů. Tabulky smí nésti malý znak Protektorátu, není to však nařízeno.

Stejného rozlišení dlužno užívati i na papírech, obsílkách a pod., zejména též v oboru soudního komisařství.

Révidující notáři se poukazují, aby při révisích nad dodržováním těchto zásad bděli a shledané závady komoře oznamovali.

Ministerstvo spravedlnosti v Praze zaslalo toto poučení ze dne 23. VI. 1940, čís. 29.080/40-11:

Výklad §§ 7 a násl. druhého prováděcího výnosu k nařízení o židovském majetku ze dne 8. prosince 1939 (Věst. ř. prot., str. 318).

O výkladu a užití §§ 7 a násl. druhého prováděcího výnosu k nařízení o židovském majetku zastává úřad pana říšského protektora toto stanovisko:

1. Ustanoveními §§ 7 a násl. má být zaručeno, že do veřejných knih nebude zapsáno nic, co by mohlo odporovati nařízením o židovském majetku ze dne 21. června 1939 (Věst. ř. prot., str. 45) a prováděcím předpisům k němu vydaným. Uvedené §§ 7 a násl. třeba tedy vždy vykládati se zřetelem na ony předpisy nařízení, kterými byly určité právní jednání nebo právní úkony pro židy zakázány anebo podrobeny schválení.

2. Prohlášení podle § 7 je zapotřebí jen tehdy, je-li podkladem knihovního zápisu dispozice, jaká pro židy potřebuje schválení (§ 1 nař.), anebo má-li být zápisem nabyto práva, jehož nabytí je židům zakázáno (§ 4 nař.). Při jiných knihovních zápisech není nutno prohlášení podle § 7 předložit. Zápisy takového druhu, jako na př. zápisy poznámek nezletilosti, opatrovnictví, změny jména, vyznačení, že parcela byla rozdělena atp. a zápisy, které se opírají výhradně o zákonný předpis, nenáleží vůbec do rámce předpisů o židovském majetku. Stejně platí o zápisech podle výsledků projednání pozůstalosti, nejde-li o nabytí dědickou dohodou (§ 13 druhého prováděcího výnosu), dále o zápisech při v nucené správě atp. a o výmazech hypoték, které vyjdou naprázdno při rozdělení nejvyššího podání nebo zaniknou konfusí, promlčením atp.

3. Má-li být ke knihovní žádosti připojeno prohlášení podle § 7, má pro odpověď na otázku, na které osoby se toto prohlášení má vztahovati (t. j. které osoby třeba považovati za účastníky právního jednání ve smyslu § 7), rozhodující význam, zda jde o dispozici, jaká pro židy potřebuje schvá-

lení, anebo také, event. jen o nabytí práva, které je židům zakázáno. Četná právní jednání jsou podrobena nařízení o židovském majetku v obou směrech. Tak na př. podkladem tržové smlouvy je dispozice prodávajícího a jejím účelem je nabytí vlastnického práva kupujícím; podobně je tomu u smluvního zřízení hypoték, u dispozice s hypotékami uprázdněnými, u knihovního postupu hypotekární pohledávky, u postoupení přednosti atp. V takových případech jsou účastníky ve smyslu § 7 obě strany právního jednání, event. i jiné osoby, jejichž souhlasu je k právnímu jednání zapotřebí, jako na př. souhlas vlastníka podle § 45 třetí částečné novely k obč. zákoníku. Účastníkem ve smyslu § 7 nestane se však některá osoba už tím, že se o ní zmiňuje listina, která je podkladem knihovního zápisu; tak na př. při zcizení nemovitosti nejsou hypotekární věřitelé účastníky ani tehdy, jestliže kupující má podle tržové smlouvy převzít jejich hypotekární pohledávky se započtením na tržovou cenu; při knihovním postupu hypotekární pohledávky není účastníkem vlastník nemovitosti, na které je zástavní právo zapsáno, atp.

4. Případy, kde nějaká dispozice nemá vésti k tomu, aby dotčeného práva nabyla osoba jiná, vyskytnou se zřídka, zásadně však nejsou vyloučeny (srov. na př. jednostranné vzdání se zapsaného knihovního práva). Naproti tomu jsou četné případy, kdy nabytí práva, jež je podle § 4 nařízení o židovském majetku pro židy zakázáno, nespočívá na žádné dispozici. K těmto případům náleží zvláště nucené zřízení zástavního práva na nemovitostech zapsaných ve veřejných knihách; zde je tedy zapotřebí prohlášení podle § 7 jen o nabyvateli (vymáhajícím věřiteli, nikoli také o vlastníku nemovitosti (povinném)).

5. Nečiní rozdíl, zda knihovní zápis spočívá na nějaké dispozici přímo či jen nepřímo. Nepřímo na dispozici spočívá zápis zákazu zcizení a zatížení anebo práva předkupního, jež se má podle § 53 zák. o stavebním ruchu č. 65/1936 Sb. provést na návrh ministerstva sociální a zdravotní správy, neboť ten, komu se dostalo podpory převzetím státní záruky, svou žádostí o tuto záruku dal podnět k zatížení pozemku podle cit. § 53. Podobně je tomu na př. v případě § 37 zákona o stavebním regresu č. 260/1937 Sb. Přímo nebo nepřímo spočívá na nějaké dispozici výmaz hypoték, vyjmouc případy uvedené pod č. 2 i. f. Má-li být hypotéka vymazána proto, že zajištěná pohledávka byla zaplácena, prominuta, kompensována atp., třeba žádati prohlášení podle § 7 o hypotekárním věřiteli.

6. a) Zahájení nuceného dražebního řízení o židovské nemovitosti není ani podrobena schválení, ani zakázáno, neboť § 5, odst. 1 druhého prováděcího výnosu nemůže být — vzhledem k zvláštní úpravě provedené v § 5, odst. 2 — vztahován na nucenou dražbu nemovitostí. K zápisu poznámky podle § 134, odst. 2 ex. ř. není tedy třeba předložiti prohlášení podle § 7 o vlastníku nemovitosti. Protože však podle § 5, odst. 2 druhého prováděcího výnosu nabídky v nuceném řízení dražebním o židovských nemovitostech potřebují schválení, musí soud před dražebním rokem provést šetření o osobě vlastníka nemovitosti, při tomto šetření je užití obdobně § 7, takže zpravidla (srov. dále č. 8) postačí jednoduché písemné prohlášení vlastníkem. Pro užití § 5, odst. 2 druhého prováděcího výnosu rozhodná je židovská povaha vlastníka v den dražby. Bude se však doporučovati, aby šetření o osobě vlastnické provedena byla už před vydáním dražebního ediktu a aby, zjistí-li se židovský původ vlastníkův, bylo upozorněno v dražebním ediktu na ustanovení cit. § 5, odst. 2. Při dražbě židovské nemovitosti třeba nabídky osob, které nemohou hned prokázat potřebné schválení, odmítnouti. Při dražbě nežidovské nemovitosti stačí dát si od podavatelů před připuštěním nabídky předložiti prohlášení podle § 7 (nabídky židů jsou podle § 4 nař. zakázány), tím se zabráni tomu, aby příklep byl udělen židovi. Byla-li tímto způsobem zjištěna nežidovská povaha vlastníka nemovitosti a vydražitele, není k zápisu poznámky příklepu a ke vkladu vlastnického práva nabytého příklepem pro vydražitele zapotřebí dalšího prohlášení podle § 7. Mělo-li by se vlastnické právo nabyté příklepem vložit pro jinou osobu než pro vydražitele, musilo by ovšem (arg. § 22 knih. zák.) o této osobě být předloženo prohlášení podle § 7, ačli právo vydražitelovo nepřešlo na tuto osobu posoupností dědickou (s výjimkou dědické dohody). Co je řečeno o vydražiteli, platí přiměřeně o tom, kdo nabývá nemovitosti na základě § 195 a § 200, č. 1 ex. ř.

b) O vymáhajícím věřiteli je třeba předložiti při zahájení nuceného řízení dražebního prohlášení podle § 7 jen tehdy,

vede-li exekuci na základě hypotéky na nemovitosti zapsané, neboť takový věřitel chce exekuci dosáhnouti zaplacení své pohledávky a v tom — protože zaplacení pohledávky má vésti k výmazu hypotéky — třeba spatřovati nepřímou disposici s hypotékou (srov. čl. 5). O jiném vymáhajícím věřiteli je třeba předložiti prohlášení podle § 7 jen při vkladu zástavního práva podle § 208 ex. ř. (srov. č. 4 i, f).

c) Stanovisko vyslovené pod č. 5, že také výmaz hypotéky po zaplacení pohledávky třeba považovati za disposici podle § 1 nařízení, platí v nuceném řízení dražebním pro hypotéky, které vzhledem k prohlášení věřitelovu, podanému podle § 171, odst. 2 ex. ř., mají býti z nejvyššího podání zaplacený hotově. K takovému návrhu potřebují židovští věřitelé schválení. Věřitel, který podle § 171, odst. 2 ex. ř. požaduje hotové zaplacení, musí tedy předložiti prohlášení podle § 7, jinak by jeho hypotéka — bude-li z nejvyššího podání zaplacená a nevyjde-li úplně na prázdno — nemohla býti vymazána podle § 273, odst. 3 ex. ř. Bylo by vhodné, aby na tuto zásadu byli hypotekární věřitelé upozorněni ve výzvě, která se jim zasílá podle § 171, odst. 2 ex. ř. O hypotekárních věřitelích, jejichž hypotéky vydražitel přejímá, nelze prohlášení podle § 7 vyžadovat.

7. Prohlášení podle § 7 není třeba o žádném z účastníků, předloží-li se o právním jednání, které je podkladem knihovního zápisu, písemné svolení podle §§ 1 a 2 nař. a příslušných předpisů prováděcích. O jednotlivých účastnících není třeba prohlášení podle § 7, je-li takové prohlášení nahrazeno průkazem jejich nežidovského původu (srov. č. 8). Dále není zapotřebí prohlášení podle § 7 u těch veřejných subjektů, u kterých je pojem žida předem vyloučen, na př. u Protektorátu, u jeho svazků územní samosprávy, u obdobných zařízení Německé říše, u NSDAP atp.

8. Požadavkům § 7 vyhovuje zpravidla jednoduché písemné prohlášení. Má-li knihovní soud podle svého volného uvážení odůvodněné pochyby o pravosti podpisu toho, kdo prohlášení činí, může si vyžádati prohlášení v ověřené formě. Jsou-li důvodné pochyby o správnosti prohlášení, třeba žádati průkaz, že právní jednání nebo právní úkon nejsou zakázány anebo že schválení není zapotřebí (§ 9, odst. 2 druhého prováděcího výnosu). Tento průkaz třeba — nepředloží-li strana osvědčení podle § 2 vládního nařízení č. 136/1940 Sb. o právním postavení židů ve veřejném životě — podati zásadně předložením listin o původu; se zřetelem na § 6 nařízení postačí křestní nebo rodný list účastníka, jeho rodičů a tří jeho prarodičů, anebo i jen dvou jeho prarodičů, prokáže-li se zároveň, že nejsou okolnosti, za kterých se židovský míšenec považuje za žida (§ 6, písm. b) nař.). Jen v případech, že se vhodným způsobem osvědčí nemožnost opatřit si potřebné listiny anebo marnost pokusu si je opatřit, může býti průkaz o původu podán jinými přípustnými průvodními prostředky.

9. Prohlášení podle § 7 nemusí býti předloženo ve zvláštní listině, nýbrž může býti pojato také do listiny zřízené o právním jednání, které je podkladem knihovního zápisu. Prohlášení podle § 7 není tedy zapotřebí, když do listiny zřízené notářem anebo advokátem je pojata otázka předepsaná v § 8 druhého prováděcího výnosu a odpověď, že žádný z účastníků není žid.

10. Předchozí odstavce platí přiměřeně pro vedení rejstříku obchodního a společenstevního (§ 11 druhého prováděcího výnosu). Prohlášení podle § 7 není zapotřebí na př. při udělení nebo při odnětí plných mocí a při ustanovování nebo při odvolávání členů správní rady. Naproti tomu je zapotřebí předložiti schválení nebo prohlášení podle § 7, žádá-li se na př. za zápis, že se z veřejné obchodní společnosti vylučuje jeden společník, neboť tím způsobem dochází zpravidla ke zcizení podílu na hospodářském závodu, které je podrobeno schválení, anebo k novému nabytí podílu na hospodářském závodu, které je pro židy zakázáno (§ 4 nař.).

11. Upozorňuje se ještě, že při užití předpisů vydaných o schvalování dispozic s židovským majetkem třeba i s židovským majetkem, který je ve správě správce k věrné ruce (§ 9, odst. 1 nař., § 15, odst. 1 druhého prováděcího výnosu), nakládati jako s majetkem židovským.

12. Kdo se zdráhá dáti prohlášení podle § 7 anebo učiniti potřebné údaje o svém původu, dopouští se trestného činu ve smyslu § 10 nař. a má býti oznámen vrchnímu státnímu zástupci u příslušného německého zemského soudu. (Č. 29.080/40).

Notářská komora v Praze upozorňuje všechny pp. notáře svého obvodu, kteří dosud neodevzdali staré notářské pečeti, resp. pečeti s původním obsahem, že je nutno tak učiniti a vyzývá proto všechny pp. notáře, aby, pokud ještě pečeti ty mají ve své úschově, aby je notářské komoře neprodleně odevzdali.

Důležité upozornění! Notářská komora zjistila opět, že není vždy dbáno předpisu, že notář musí kařdu u přijatou hotovost i příslušné cennosti, přijaté do deposita, býti zcela přechodného rázu, zapsati do depositní knihy. Upozorňuje se proto, že bude komora příště jakékoli zjištěné nezachování této povinnosti považovati za těžký disciplinární čin a podle toho co nejprísneji zakročí.

Dr. H.

KNIHY REDAKCI ZASLANÉ

Sicherstellung des jüdischen Vermögens. — Zajištění židovského majetku. (Peněžní styk se Židy.) Pod tímto názvem vyšel oficiální komentář a výklad z pera říš. bankovního rady Utermöhla, říš. assessora H. Schmerlinga a kom. Říšské banky M. Binga k platným předpisům o peněžním styku se Židy. Jde jednak o obsáhlé vysvětlivky vyhlásek min. fin. (revis. odboru) z 23. ledna 1940, č. 25.761/39-VI (o vázaných kotech nearijců), a 8. března 1940, č. 9221/40-VI (o kotech arijských manželů nearijců), jednak o komentář III. a V. prováděcího výnosu z 26. ledna a 2. března 1940 k nařízení říšského protektora o židovském majetku z 21. června 1939. Publikace vyšla jako malá brožurka péčí Ústavu lidového peněžnictví a Ústředního svazu bankovních živností v Praze, nákladem Svazu spořitelů v Praze v jazyce německém i českém, se dvěma dodatky podle dalších vydaných norem a podle potřeby vysvětlení pochybných případů praxe. Jde o souhrnné a vyčerpávající zpracování látky, cenné pro autorství osob, kteří jako referenti úředních míst rozhodujících o žádostech v tomto oboru jsou zajisté k výkladu a pro praxi nekompetentnější, a je proto publikace nepostradatelnou příručkou nejen příslušníků kruhů obchodních a peněžnických, jež přicházejí do styku se jménem židovským, nýbrž zejména praktických právníků (notářů i advokátů). Jde o normy porůznu publikované (Věstník nařízení říšského protektora, Úřední list) a řada nepublikovaných výnosů a pokynů ministerstva pro peněžní ústavy.

Cenné jsou zejména v textu pojednání, též úplné vzory příslušných žádostí, příp. výpočet toho, co žádosti musí obsahovati, dále uvedení míst, kam se žádosti podávají (Úřad říšského protektora, skupina III 1/3 F, společnost Hadega neb ministerstvo financí — revisní odbor). Dále jsou v komentáři podrobně rozvedeny a vysvětleny: vyřízení rozporů mezi zásadami anonymity vkladních knížek vůbec a neanonymity vkladních knížek nearijských, řešeny četné sporné otázky platebního styku se Židy, se židovskými podniky ve správě Treuhändera (jež jsou na roveň postaveny arijským podnikům jen v ohledu hospodářském), způsob výběru z vázaných kont, úhrady podnikové režie, prodeje skvostů, platby za zboží, dále advokátům, lékařům atd. Je též výslovně pokuzováno na případy, kdy je praxe povolující liberálnější, na př. zejména u arijských manželů Židů, dále při nabytí cenných papírů a drahých kovů Židy dědictvím (!). Celkem lze říci, že publikace je velmi cennou a potřebnou příručkou v praxi notářské, již lze obdržeti u uvedených míst na objednávku za nepatrnou cenu režijní, a proto ji všem příslušníkům stavu notářského co nejvřeleji doporučujeme.

Dr. H.

Ve veřejnosti má se většinou za to, že ochrana nájemníků je dnes již bez praktického významu. Ve skutečnosti podléhá jí však dosud ještě značný počet bytů a provozoven; tak na př. jen v Praze odhaduje se počet chráněných bytů na 40.000. Snažíc se proto vyhověti zájmu, jaký vzbudilo poslední prodloužení účinnosti této ochrany, vydalo Právnícké knihkupectví a nakladatelství V. Linhart v Praze brožuru: „**Nová zákonná úprava ochrany nájemníků**“. Jejím autorem je JUDr. Vladimír Pelikán, vrch. odborový rada v min. sociální a zdrav. správy.

Obsahuje výklad platných předpisů o ochraně nájemníků a předpisů s ní úzce souvisících, doplněný nejdůležitější

judikaturou nejvyšších soudních stolic. V brožurě jest mimo to otištěn text posledního nařízení o ochraně nájemníků, výnos NÚC a vyhláška magistrátu hlav. města Prahy o úpravě nájemného z chráněných bytů a provozoven, vyhláška NÚC o domovních poplatcích a vyhláška policejního ředitelství v Praze o pronájmu volných bytů. Ve zvláštním oddíle brožury jsou vedle toho připojeny vzorce nejčastějších soudních návrhů v nájemních věcech a žádosti za úpravu nájemného. Brožura má 48 stran a stojí 8 K.

Dr. Alois J. Jindřich vydal příručku „**Pojišťovací zákon po IV. novelisaci**“ (nákladem Právnického knihkupectví a nakladatelství V. Linhart v Praze II., Beethovenova ul. 35, 1940, str. 50, cena brož. 9 K, „Právnická knihovna“ sv. 31a).

Především nutno s povděkem kvitovat úspěšnou snahu autora i nakladatelství dát co nejrychleji po vydání této důležité novely do rukou zájemců publikaci vkusně vypracovanou a levnou, která přes svou stručnost obsažně informuje o změnách dosud platného pojišťovacího zákona. Autor podle své již osvědčené metody shrnuje nejprve v I. díle knížky stručným výkladem všechny důležité změny, které novela přinesla; II. díl obsahuje vlastní komentář k jednotlivým paragrafům novely, umístěný vždy pod příslušným textem každého paragrafu. Vedle právního a přesto i laikům přístupného výkladu jednotlivých pojmů upozorňuje vždy i na rozdíl proti dosavadním ustanovením pojišťovacího zákona a vyjadřuje též i číselně zvýšení nároků, které novela přinesla. Kniha záměrně doplňuje obsáhlejší práci Dr. Aloise Neumana: „Pojišťovací zákon po III. novelisaci“, která byla vydána v roce 1939 Právnickým knihkupectvím a nakladatelstvím V. Linhart v Praze, a její III. díl, lehce oddělitelný, je určen k tomu, aby jím mohla být tato práce doplněna. IV. novela pojišťovacího zákona, která vyšla 14. dubna 1940, přinesla jednak zvýšení nedostačujících důchodů, jednak úpravu pojištění. Dotýká se proto — jak praví autor již v úvodu — všech důchodců a zaměstnanců podrobných tomuto zákonu a jejich zaměstnavatelů. Knížka právě vydaná bude proto vítanou příručkou pro tyto vrstvy; bude však jistě vyhledávána také všemi, kdož ve svém povolání pracují v sociálním pojištění. Jsme přesvědčeni, že splní své poslání.

V rámci systematického zpracování nových právních předpisů v Protektorátu Čechy a Morava slouží zpřístupnění říšských předpisů české veřejnosti sešitová sbírka „**Nové zákony a nařízení Protektorátu Čechy a Morava**“, kterou vydává za redakce Dr. J. Hoffmanna, vrch. odbor. rady v min. vnitra, Právnické knihkupectví a nakladatelství V. Linhart, Praha II., Beethovenova 35.

Utermöhle-Schmerling: Die Rechtsstellung der Juden im Protektorat Böhmen und Mähren. (Právní postavení Židů v Protektorátu Čechy a Morava.) Tiskem i nákladem Českomoravské nakladatelské i tiskařské společnosti s r. o. v Praze vyšla uvedená 64stránková brožura v ceně 15 K, obsahující vyčerpávající, systematický souhrn všem předpisů i výkladů židovského zákonodárství. Po chronologickém seznamu všech pramenů právních (nařízení a výnosy říš. protektora, vládní nařízení, výnosy ministerstva financí a jiných ministerstev, vyhlášky policejních úřadů atd.) následuje stručný historický přehled právního postavení Židovstva v zemích Protektorátu. S reprodukcí úplného znění nařízení o židovském majetku z 21. června 1939 spojen je podrobný a schematicky doprovozený výklad pojmů „Žid“, „židovský podnik“ a „židovské sdružení osob“. Velmi obsáhlá partie brožury s citací a slovní reprodukcí všech příslušných norem právních věnována jest otázce zajištění židovského majetku, další část vyloučení Židů ze života hospodářského (nař. z 26. 1. 1940 s prováděcími výnosy) a veřejného (vl. nař. ze 4. 7. 1939, č. 136), postavení židovské náboženské obce a různé předpisy policejní, vylučující Židy z použití veřejných místností (plovárny, restaurace, kavárny) i dopravních prostředků (autodrožky). Proti dřívějším pracím autorů, jež jsou pouhými monografiemi, doplňovanými postupně s vydáním nových norem a tudíž obsahově poněkud těžko přehledny, jde v daném případě o úplné a velmi přehledné dílo, zobrazující stav k 15. srpnu 1940. Tím se stalo vydání jeho nevyhnutelným vzhledem k tomu, že osobám, i praktickým právníkům bylo velmi těžko vyznati se v opravdu husté spleti platných předpisů,

jejichž vyhledání samotné činilo již značných obtíží. Jsme autorům za tuto práci proto opravdu povděční. Bylo by si přáti, aby dílo toto vyšlo též co nejdříve v překladu českém.
Dr. H.

Čís. jedn. 2452 n. k.

Notářské místo v Praze II. po Dr. Zmekovi.

Podepsaná notářská komora vypisuje znovu soutěž na obsazení místa notářského v Praze II. po Dr. Aloisu Zmekovi, současně též místa, které přeložením do Prahy II. se uprázdnil. Žádosti, opatřené doklady ve smyslu výnosu býv. min. sprav. ze dne 31. října 1887, čís. 9172, podány buďtež do

18. září 1940

včetně předepsaným způsobem podepsané komoře.

Notářská komora v Praze, dne 3. září 1940.

President: Dr. Ponec v. r.

Čís. jedn. 2451 n. k.

II. Notářské místo v Táboře.

Podepsaná notářská komora vypisuje znovu soutěž na obsazení II. nově zřízeného místa notářského v Táboře, současně též místa, které přeložením tamtéž se uprázdnil. Žádosti, opatřené doklady ve smyslu výnosu býv. min. sprav. ze dne 31. října 1887, čís. 9172, podány buďtež do

18. září 1940

včetně předepsaným způsobem podepsané komoře.

Notářská komora v Praze, dne 3. září 1940.

President: Dr. Ponec v. r.

Čís. jedn. 2450 n. k.

II. Notářské místo v Říčanech.

Podepsaná notářská komora vypisuje znovu soutěž na obsazení II. nově zřízeného místa notářského v Říčanech, současně též místa, které přeložením tamtéž se uprázdnil. Žádosti, opatřené doklady ve smyslu výnosu býv. min. sprav. ze dne 31. října 1887, čís. 9172, podány buďtež do

18. září 1940

včetně předepsaným způsobem podepsané komoře.

Notářská komora v Praze, dne 3. září 1940.

President: Dr. Ponec v. r.

Čís. jedn. 2457 n. k.

Notářské místo ve Štokách.

Podepsaná notářská komora vypisuje soutěž na obsazení místa notářského ve Štokách, současně též místa, které se uprázdnil přeložením tamtéž.

Žádosti, opatřené doklady ve smyslu výnosu býv. min. sprav. ze dne 31. října 1887, čís. 9172, podány buďtež do

18. září 1940

včetně předepsaným způsobem podepsané komoře.

Notářská komora v Praze, dne 3. září 1940.

President: Dr. Ponec v. r.

Kandidát notářství se zkouškou ihned změní místo. Adresa: M. Ostrava, Cihelní 46.

Solicitátor notářský, s praxí též soudní a advokátní, znalý všech kanc. prací, hbitý písař na stroji, hledá místo v not. kanceláři. Ct. nabídky pod zn. „Hledá místo v důsledku úmrtí notáře“.